

— Ти си уморенъ, казалъ царьтъ, дай мотиката да те поотмѣня.

— Благодаря, казалъ пушнякътъ, и, като далъ мотиката на царя, седналъ на земята.

Като копналъ два-три пѣти, царьтъ се спрѣлъ и повторилъ въпроситѣ. Пушнякътъ нищо не отговорилъ, а станалъ и посегналъ да вземе мотиката.

— Сега ти пѣкъ почини, дай да поработя азъ, казалъ той.

Но царьтъ не далъ мотиката, ами почналъ пакъ да копае.

II.

Минали нѣколко часа, слънцето почнало да се скрива задъ дърветата, и царьтъ оставилъ мотиката на земята и рекълъ:

— Азъ дойдохъ при тебе, мждри човѣче, да ми отговоришъ на въпроситѣ. Ако не можешъ да ми отговоришъ, кажи си. Тогава азъ ще си отида.

— Я вижъ, кой тича насамъ, казалъ пушнякътъ. Чакай да видимъ кой е той.

Царьтъ се озърналъ и видѣлъ, че изъ гората излиза единъ брадатъ човѣкъ. Този човѣкъ си държалъ корема съ рѣцѣтъ, а подъ тѣхъ текла кръвь. Като стигналъ до царя, брадатиятъ човѣкъ падналъ на земята, склопилъ очи и не се помръдвалъ, а само пѣшкаръ.

